

žalovaného. Nelze proto tvrditi, jak míní odvolací soud, že jest úmluva taková právně bezvýznamná, an jí byl způsob převzatého ručení obmezen co do doby trvání a úmluva taková jest přípustna vzhledem k § 1363 druhá věta obč. zák., jímž bylo stanoveno, že, zavázal-li se rukojmí jen na určitý čas, ručí jen po tento čas.

Čís. 12934.

Pojišťovací smlouva.

Stanovily-li všeobecné pojišťovací podmínky, že, nemá-li (kvalifikovaná) upomínka výsledek po uplynutí dodatečné jednoměsíční lhůty od odeslání upomínky, jest ručení pojistitele od uplynutí upomínací lhůty v klidu, nenastal klid ručení, neobdržel-li pojistník kvalifikovanou upomínku odeslanou pojistitelem.

Žaloba a platební příkaz, neobsahující poučení o následcích prodlení ani udělení dodatečné lhůty, není kvalifikovanou upomínkou.

(Rozh. ze dne 20. října 1933, Rv I 444/32.)

Žalobkyně byla pojištěna u žalované pojišťovny proti následkům tělesných úrazů při řízení automobilu. Žalobu o zaplacení pojistné sumy vzhledem k úrazům ze dne 4. listopadu 1929 a 19. listopadu 1929 procesní soud první stolice zamítl, odvolací soud uznal podle žaloby. **D ů v o d y:** Pro souzený spor je rozhodno, zda žalovaná pojišťovna jest povinna, ač žalobkyně premie následné, dne 7. června a 26. června 1929 splatné zaslala teprve po úrazech, které se staly dne 4. listopadu a dne 19. listopadu 1929, pojistnou sumu vyplatiti. Že žalovaná žalobkyni o zaplacení premie upomínala způsobem v § 8 odst. (3) pojišťovacích podmínek předepsaným a že s upomínkou bylo spojeno též upozornění na následky prodlení, zjištěno nebylo. Podle ustanovení § 8 (4) odstavec všeob. podmínek pojišťovacích, nebyla-li následná dlužná premie do tří měsíců po uplynutí upomínací lhůty soudně vymáhána, má se za to, že společnost od smlouvy odstoupila, a podle odstavce (5) téhož paragrafu vymáhá-li společnost premii soudně neb přijme-li ji dodatně, nabude zase ručení společnosti působnosti, jakmile byla premie s poplatky a útratami zaplacená. Spisy okresního soudu v J. má odvolací soud zjištěno, že žalovaná na žalobkyni dne 26. září 1929, tedy ještě před úrazy, podala upomínací žaloby o zaplacení 119 Kč a 84 Kč, premií z pojistek splatných dne 7. a 26. června 1929, a že na žaloby ty dne 30. září 1929 byly vydány proti nynější žalobkyni upomínací rozkazy, kteréž jí byly doručeny dne 4. října 1929 a nabyly moci práva. Podáním těchto žalob dala žalovaná pojišťovna na jevo, že na pojištění trvá a od pojišťovací smlouvy neustupuje, teprve tyto žaloby doručené pojistníku, žalobkyni, dne 4. října 1929 lze považovati za upomínky. Toho si byla i žalovaná pojišťovna vědoma, když podáními ze dne 6. prosince 1929, tedy již po právní moci platebních rozkazů, žalobu vzala zpět, což ovšem rekursním soudem bylo zamítnuto. Byla proto žalovaná, zažalovavši splatnou premii, ve smyslu pojišťovacích podmínek pojišťovací smlouvou po tři měsíce vázána, a dokud tato

lhůta neuplynula, ručila za pojistné období podle pojistky pololetní od 7. června do 7. prosince 1929, za které premie soudně uplatňovala, třebaže premie nebyla zaplacená. Jak nesporno, žalobkyně splatné premie 119 Kč a 84 Kč s útratami žalované dne 12. prosince 1929 zaplatila, žalovaná však peníze nepřijala. Žalovaná doznává, že žalobkyně úraz utrpěla a namítá jen, že pojistné v době pojistné události nebylo zaplacené a proto že je zproštěna závazku ku plnění a za úraz nastalý před zaplacením premie neručí. Tento názor jest však uvedenými vývody vyvrácen. Žalobní nárok na náhradu odškodného následkem utrpěných úrazů jest odůvodněn.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Nejde o rozpor se spisy (§ 503 čís. 3 c. ř. s.), dochází-li odvolací soud jen na základě všeobecných pojišťovacích podmínek k závěru, že »žalovaná, zažalovavši splatnou premii, byla ve smyslu pojišťovacích podmínek po tři měsíce vázána a, dokud tato lhůta neuplynula, ručila za pojistné období«, neboť jest to prostý výklad listiny (písemných pojišťovacích podmínek), jenž jest výsledkem právního posouzení a nemůže býti v rozporu se spisy, jest-li výklad pojišťovacích podmínek odvozen z jejich správného doslovu. Výklad ten, napadený i s hlediska § 503 čís. 4 c. ř. s., vztahující se na ustanovení § 8 čís. 4 všeobecných pojišťovacích podmínek jest sice správný, avšak na souzený případ nedopadá, poněvadž ustanovení uvádí jen, za kterých předpokladů se má za to, že pojišťovna od smlouvy odstoupila. O to však v souzeném případě vůbec nejde, nýbrž o to, zdali podle § 8 čís. 3 nastal klid ručení. A toto ustanovení praví, že, nemá-li upomínka (ovšem kvalifikovaná) výsledek po uplynutí dodatečné jednoměsíční lhůty od odeslání upomínky, jest ručení společnosti od uplynutí upomínací lhůty v klidu. Prvým předpokladem klidu ručení tedy jest, by pojistník byl kvalifikovaným dopisem vybídnut. Odvolací soud zjistil, že takto kvalifikovaný dopis ze dne 4. září 1929 žalobkyně neobdržela, takže není prvý předpoklad zjištěn. Názor dovolatelky, že stačí odeslání dopisu, není správným, neboť podle § 13 odstavec (2) zákona o pojišťovací smlouvě, jenž jest účinným podle § 167 čís. 5 zákona, jest prohlášení, které jest učiniti druhé straně, účinným teprve kdy druhou stranu dojde, pokud zákon neustanovuje jinak (teorie o přijetí). Odchylné ustanovení pro kvalifikovanou výzvu zákon nemá, mohla tudíž jednoměsíční dodatečná lhůta k zaplacení premie § 8 čís. 3 všeobecných pojišťovacích podmínek počítati teprve dnem doručení upomínky žalobkyni a, nebyla-li jí upomínka vůbec doručena, nemohla jednoměsíční lhůta § 8 čís. 3 vůbec počítati. Neprávem vytýká dovolatelka, že odvolací soud překročil meze své působnosti, zabýváje se otázkou, zda žalobkyně byla kvalifikovaným dopisem vůbec upomenuta, ana prý ani netvrdila, že upomenuta nebyla; neboť odvolací soud ve svém zrušovacím usnesení (č. 1. 47 a 48) výslovně zrušil rozsudek procesního soudu s poukazem na § 182 c. ř. s. jen z toho důvodu, že otázka kvalifikace onoho dopisu nebyla vzata vůbec na přetřes, ač okolnost ta se zdála býti odvolacímu soudu rozhod-

nou. Zrušil tedy rozsudek z důvodu § 496 čís. 3 c. ř. s., neplatí proto odstavec 2 § 496 c. ř. s. a byla proto žalobkyně oprávněna v dalším jednání před procesním soudem tvrditi, že dopis neobdržela, což také učinila, a musily se touto okolností nižší soudy zabývati. Neobdržela-li žalobkyně onen dopis vůbec, stává se bezpodstatnou otázka, jaký význam jest přičísti předchozí žádosti žalobkyně o posečkání. Za takto kvalifikovanou upomínku považuje však odvolací soud upomínací žaloby o zaplacení následných premií 119 Kč a 84 Kč (splatných 7. června 1929 a 26. června 1929), jež byly žalobkyni doručeny i s platebními příkazy 4. října 1929 a se staly pravoplatnými 18. října 1929. Názoru tomu nelze však přisvědčiti, jak právem odpůrkyně dovolatelky vytýká, neboť žaloby a platební příkazy neobsahují poučení ve smyslu § 8 čís. 3 všeobecných pojišťovacích podmínek ani udělení jednoměsíční dodatné lhůty k zaplacení premií, což jest předpokladem, by podle § 8 čís. 3 podmínek mohl po případě nastati klid ručení neb aby pojišťovna mohla odstoupiti podle § 8 čís. 4 pojišťovacích podmínek od smlouvy. Žaloby a platební příkazy jest proto považovati jen za zcela obyčejnou upomínku, která nemá následky v § 8 čís. 3 a 4 podmínek uvedené a nejsou proto splněny předpoklady pro klid ručení neb odstoupení od smlouvy, kterýžto poslední důsledek žalovaná pojišťovna ani neuplatňuje. Nenaštal proto klid ručení a nemohlo proto ani podle § 8 čís. 5 podmínek obživit, nýbrž ručení trvá nepřetržitě dále.

Čís. 12935.

Podle vyrovnání soudem potvrzeného a podle výpisu ze seznamu přihlášek lze, byla-li pohledávka popřena jen z části, vésti exekuci jen, pokud pohledávka popřena nebyla, předpokládajíc, že částky, pro něž se exekuce vede, jsou podle potvrzeného vyrovnání splatné.

(Rozh. ze dne 20. října 1933, R II 387/33.)

Vyrovnač dlužník uznal z přihlášené pohledávky 2.500 Kč částku 1.863 Kč 50 h. Podle právoplatně potvrzeného vyrovnání měli věřitelé nepoživající přednosti obdržeti 46% v desíti měsíčních splátkách počínajíc 15. červencem 1932. V návrhu na povolení exekuce k vydobytí 428 Kč 70 h udala vymáhající věřitelka, že povinný jí zaplatil vyrovnací kvoty jen z uznaného peníze, a to pět splátek, úhrnem 428 Kč 75 h, že doporučeným dopisem ze dne 9. března 1933 vyzvala dlužníka, by platil vyrovnávací splátky z celého dluhu, tudíž i z popřené pohledávky 637 Kč, a to do osmi dnů, jinak že uplatní obživnutí pohledávky a ztrátu lhůt; ježto však dlužník přes tuto výzvu nezaplatil dlužných pět splátek ve výši 145 Kč 50 h, uplatnila vymáhající věřitelka ztrátu lhůt, navrhnuvší povolení mobilární exekuce k vydobytí vykonatelné pohledávky 428 Kč 70 h s přísl. Soud první stolice exekuci povolil, rekursní soud exekuční návrh zamítl. Důvody: Pokud se týče pohledávky 1.863 Kč 50 h povinným uznané, netvrdí vymáhající věřitelka, že povinný nedodržel ujednané vyrovnací splátky, pročez ve smyslu § 63 vyr. ř. nemá exekučního titulu. Ohledně popřené pohle-